1

November 2018

Toen Thomas de Groot 15 jaar was, had hij nooit verwacht dat hij op zijn 75ste nog steeds voor dezelfde baas zou werken. Dat wil zeggen dezelfde werkplek. De bazen van die tijd waren allang geleden overleden. Hij werkte er nog puur om wat omhanden te hebben. Het was zijn passie en zijn leven. Elke ochtend vroeg stond hij zonder wekker op. Elke dag weer om half vijf precies. Dan slofte hij naar de keuken, zette een kan koffie om mee te nemen en smeerde zijn bammetjes. De laatste drie jaar deed hij dit zelf omdat zijn vrouw Marja drie jaar terugverhuisd was naar een verzorgingstehuis hier verderop in de straat vanwege dementie. Dit betekende dat Thomas zijn dagen opsplitste in drie delen. Eerst ging hij zoals gewoonlijk naar het werk. Daarna ging hij naar zijn vrouw en tot slot ging hij weer naar huis om te koken, eten en dan in slaapvallen op de bank, waarna hij bijna elke avond rillend van de kou wakker werd, zijn pyjamabroek aantrok, zijn gezicht waste en om de zoveel dagen zijn stoppels afschoor om vervolgens naar zijn bed te strompelen. Ook vandaag vertrok Thomas op zijn bakfiets naar zijn werk. Zijn werkplek betrof een park waar in de zomer allerlei verenigingen bij elkaar kwamen om te kamperen. Park de Groene Kroon. Er waren natuurlijk meer hoveniers die het park bij hielden en elke dag met kettingzagen en bosmaaiers aan de gang gingen. Maar Thomas was nog van de oude stempel en deed alles het liefst nog met zijn oude gereedschap. Zelfs de fiets waar hij al die jaren mee naar zijn werk gaat, was nog dezelfde als die toen hij hier begon. Ook vandaag had hij zijn gereedschap meegebracht. Het was nog vrij donker, maar dat maakte voor hem niet uit. 'Ik moet toch mijn zeis nog slijpen,' zei hij hardop. Hij sloeg zijn haarspit in de grond en pakte zijn haarhamer en zijn zeis erbij. Hij ging op zijn knieën zitten en sloeg zijn zeis weer mooi. Vervolgens haalde hij er een vijl langs, links rechts links en herhaalde dit een paar keer. Met zijn vlijmscherpe zeis ging hij nu naar het open stuk land in het park waar het gras hoog genoeg was om te maaien. Toen hij helemaal in trance een uur aan het maaien was, werd hij geroepen door een van zijn collega's.

'Hee ouwe, kom je koffiedrinken?' Hij lachte even.

'Ik kom er zo aan,' antwoordde hij, 'Even dit afmaken.'

Maar net toen hij verder wilde gaan, zag hij een schoen met daarnaast een hoop gras. Nog geen 6 meter bij hem vandaan lag iets met gras bedekt. Het was niet de eerste keer dat hij een schoen tegen kwam, hij was wel vreemdere dingen tegengekomen in al die jaren. Nieuwsgierig als hij was liep hij eropaf: 'wel heb je...' zonder zijn zin af te maken. Met zijn zeis haalde hij het gras van hetgeen dat er onder lag. Hij zag het al, voordat al het

gras eraf was gehaald. Een lijk. Hij stapte van schrik naar achter en met zijn handen voor zijn mond stond hij verstijfd te kijken naar het lijk dat hier voor hem op zijn buik lag. Hij draaide zich snel om, rende zo snel mogelijk naar zijn collega's en vertelde stotterend zijn verhaal. De mannen renden op het lijk af en stonden met z'n allen te kijken.

In het huis van meneer de Bruin ging de telefoon over. Geen mobiele telefoon of een draadloze huistelefoon met een of andere leuk liedje. Nee het was een ouderwetse telefoon met maar één ringtoon en een draaischijf. Hij zuchtte even: 'Ja?'

'De Bruin?'

'Ja?' zei hij slaperig, terwijl hij op zijn wekker keek. Half zes godverdomme.

'Ja dag, meneer de Bruin met Armstrong. We hebben er weer één.'

'Fijn, wat is het adres?'

'Het slachtoffer ligt in het park de Groene Kroon,'

'Ik weet waar dat is. Zie je zo. Godverdomme,' bromde hij.

Hij kroop uit bed, rekte zich uit in zijn bruine kamer en deed de kleren van die dag aan. Hij haatte het als Armstrong belde voordat de wekker was gegaan. God, wat ben ik toch een egoïst. Hij stond voor de spiegel, kamde zijn haren en zijn dikke volle grijze snor, poetste zijn tanden en ging op weg. Toen hij bij de Groene Kroon aankwam flitsten de bomen rood en blauw van de zwaailichten. Hij liet overbodig zien wie hij was, toen hij onder het afzetlint doorliep richting Armstrong.

'Vertel,' zei hij terwijl hij naar het lijk keek.

'Goedemorgen. Uhm ja, gevonden door Thomas de Groot, de oude man daar aan de zijkant.'

Hij wees met zijn pen richting de man.

'Om kwart over vijf.'

'De bejaarde man, juist ga door.'

'Uhm ja dat bedoel ik. Het lijk: man, blank, bruin haar en een baard zoals je kunt zien. Zijn keel is doorgesneden.'

De Bruin maakte een geluid dat op gebrom leek terwijl hij naar de oude man liep.

'Gaat het met u?'

'Ja, het gaat,' zei de man, omwikkeld met een deken.

'U heeft het lijk gevonden, heb ik dat goed begrepen?'

'Dat klopt, daarna hebben mijn collega's jullie gebeld.'

'Oké, dank u meneer. Als er iets is waar we u bij kunnen helpen laat het ons dan gerust weten.'

De man knikte en de Bruin liep terug naar het lijk.

'Lijkschouwer Werner, wat een aangename verrassing u hier te zien,' zei hij zachtjes. Ze keek hem even aan en glimlachte.

'Uhm ja goed, wat kunt u mij vertellen over het lijk?'

'Degene die dit gedaan heeft mocht deze man echt niet. Dat is een ding dat zeker is,' zei ze met een zwaar Duits accent.

'Dus wraak?'

'Lijkt erop,' zei Armstrong om zich in het gesprek te voegen.

De Bruin bekeek hem even van top tot teen.

'Waarom was jij zo snel ter plaatse? Jij woont toch helemaal niet in de buurt?'

'Klopt, tja ik werd gebeld door een maatje van me die hier werkt en ja ik sliep niet thuis.'

Hij keek even vluchtig naar Linda van het forensisch team. Ze werd rood en glimlachte lief naar hem.

'Aha, nou dat zijn ook mijn zaken verder niet.'

Hij richtte zich weer tot Werner.

'Man, tussen de 20 en de 30 jaar oud en zeker al een dag dood. Hoe lang precies kan ik nu nog niet zeggen, maar ik weet zeker dat hij hier niet vermoord is.' De Bruin ging op zijn hurken naast Werner zitten.

'Dit ziet er inderdaad niet goed uit. Lag hij zo toen de vriendelijke man hem vond?'

'Nee leden van het forensisch team hebben hem zo gedraaid om het beter te inspecteren,' antwoordde Armstrong. De Bruin keek omhoog en knikte naar hem. Hij was wel gewend om omhoog te kijken met zijn 1 meter 72 had hij de pech om in een land te wonen waar het gemiddelde boven de 1 meter 80 was.

'Goed,' zei hij en stond weer op.

'Kwam Veldman vandaag niet terug van vakantie?' vroeg hij aan Armstrong.

'Ja dat klopt!' antwoordde deze opgetogen.

'Dus waarom is ze dan niet hier?'

'Ik kreeg haar niet te pakken, dus toen dacht ik het komt wel op het bureau.'

'En daarbij weet u hoe ze is als ze net terug is en dan al zo vroeg op moet.' Er verscheen een kleine glimlach op het gezicht van de Bruin.

'Oké, onderzoek naar wie we hier kijken en verder bespreken we straks op het bureau.'

Terwijl Armstrong druk bezig was met het uitzoeken wie de man kon zijn, kwam er iemand tegenover hem staan. 'Hey Jack.' Even keek hij op, keek weer naar zijn scherm en keek weer op.

'Sanne!' hij stond op en omhelsde haar.

'Heb ik wat gemist?'

'Nou en of. Ik heb je proberen te bereiken, maar je nummer deed het niet ofzo?' zei hij, terwijl hij haar van top tot teen bekeek.

'Klopt, één of andere eikel heeft mijn telefoon gejat.'

'Ho vervelend, wel leuke vakantie gehad? Sorry waar zijn mijn manieren, ga zitten,' zei hij en trok een stoel naar achter zodat ze kon zitten.

'Vertel? Zit jij altijd achter de computer van de Bruin?'

'Ha echt niet, maar hij zit zoals je weet bij de psycholoog en Wiki is met mijn computer bezig. En deze stoel zit het lekkerste van het hele gebouw.' Ze lachte.

'Nou over mijn vakantie hebben we het nog wel een keer,' zei ze zuchtend. Armstrong keek haar even bedenkelijk aan, maar hoorde toen een geluid uit de speakers van de computer komen.

'Ho yes, we hebben een match.' Op dat moment kwam ook de Bruin de kamer ingelopen.

'Wat doe jij in godsnaam achter mijn bureau?'

'Hoi de Bruin,' reageerde Veldman.

'Dag Veldman, leuke vakantie gehad?' vroeg hij, terwijl hij met de krant die hij net gekocht had tegen het hoofd van Armstrong sloeg. Ze trok haar schouders en neus op. Ook de Bruin keek haar toen vragend aan. Armstrong stond op uit de stoel en zei:

'We hebben zojuist een match gevonden van het lijk. En even voor de goede orde, Wiki is met mijn computer bezig.'

'Er zijn verdomme letterlijk 20 computers in dit gebouw en je kiest precies die van mij, fraai weer,' dacht hij.

'Goed, vertel Armstrong, wie was die behaarde man in het gras?'

'Ja, het is Mike de Koning,' las hij voor.

'32 jaar oud, geboren en opgegroeid in het dorp Heerde hier vlakbij. Verder heeft hij,

of had moet ik zeggen, een strafblad vanwege geweld, drugs, openbare dronkenschap en meer van dat soort gein. Twee keer vastgezeten voor drugssmokkel en kweken.'

'Fijne jongen,' antwoordde Veldman.

'Niet echt, nee,' reageerde Armstrong. Er verscheen een hoofd door de deuropening.

'Je computer is weer klaar voor gebruik. Oh en de Bruin ten eerste hoi,' zei Wiki en ze zwaaide kinderlijk enthousiast naar hem. 'En ten tweede Werner heeft gebeld of je haar even wilt bellen.'

Wiki was niet haar echte naam. Het Koreaanse IT-brein van zijn team heette eigenlijk Shin maar dit was, door een grap van hoe kan het ook anders Armstrong, Wiki geworden. Alsof ze alles van Wikipedia opzocht.

'Goed dat ga ik doen. Jullie zoeken uit waar zijn ouders wonen en gaan die ondervragen.'

'Doen we.' En ze vertrokken naar hun eigen ruimte. Ze zaten al enkele jaren samen met hun bureaus tegenover elkaar en waren een sterk team. Ze hadden met z'n allen een goede band en ze vertrouwden elkaar door en door. Wat volgens de Bruin het allerbelangrijkste was. Hij was niet op zoek naar een team, maar het was zo gegroeid. Doordat hij nogal een eigenzinnig persoon was en graag de touwtjes in handen wilde hebben, had commissaris Simons, die tevens ook een goede vriend van hem was, bedacht dat hij maar de leiding moest nemen van wat toen nog een losgeslagen zootje was en vormde zo het Veluwse politieteam. De Bruin pakte de telefoon en belde Werner. Ze nam haar telefoon op.

'Hey Gijs'

'ja hallo, vertel?'

'Uhm ja, wat ik al zei hij was niet zo geliefd bij degene die hem gedood heeft.'

Nee wie is dat wel dacht hij even en wachtte af wat ze nog meer te vertellen had.

'Het lijkt erop dat de man wiens naam mij nog onbekend is.'

'Mike de koning.' Reageerde de Bruin.

'Ho nou het lijkt erop dat deze Mike leefde toen zijn keel werd doorgesneden op deze speciale manier.' De keel van Mike was zowel horizontaal als verticaal door gesneden.

'Ook hebben we nog wat gevonden op zijn lichaam. Het lijkt wel alsof hij een huid transplantage heeft gehad,' vervolgde ze.

'Een huidtransplantatie?' vroeg hij en dacht god hebben we er weer zo één, een dokter praktijk die een fout heeft gemaakt.

'Ja, maar ik denk dat het een stuk huid is dat de moordenaar met een reden heeft weggehaald.'

Hij zuchtte, 'goed, stuur maar een foto. Verder nog nieuws?'

'Nou het lijkt erop dat hij vechtend ten onder is gegaan, of vlak voor zijn dood van een grote hoogte is gevallen. Zijn knie is dik wat ook kan wijzen op een trap of een botsing. Krassen op zijn arm zijn ook aanwezig, maar dat is zeker al even geleden. We vonden wel resten van een plantaardig iets in die wonden. Wij denken zelf dat hij iets tussen een rozenstruik heeft gehaald of iets dergelijks. Ook zijn er vlekken in zijn nek gevonden dat kan duiden op verouderde zuigzoenen. Weten jullie al of hij een relatie had?'

'Nee we weten op dit moment nog vrij weinig over deze man,' ik althans dacht hij.

'Oké, nou dan staat je nog wat te doen. Erfolg damit.'

'Ja, danke schön,' reageerde hij en hing op. Op dat moment liepen Veldman en Armstrong voorbij. 'Hé jullie twee.' Ze kwamen alle twee weer tevoorschijn in de deuropening

'Ja?'

'Waar gaan jullie naartoe?'

'We gaan naar de ouders van de man. Ze wonen nog in zijn ouderlijk huis dus.'

'Oké, deze behaarde Mike had zuigzoenen in zijn nek, vraag of hij een relatie had of zoiets dergelijks.' 'Oeh een zuigzoen heb jij die ook niet regelmatig?' vroeg Veldman terwijl ze Armstrong aan keek. 'Ha, ik geef jou er nog één als je zo door gaat.'

'Hé, geen relatie op de werkvloer' bromde de Bruin en wuifde ze weg.

Toen ze bij het ouderlijk huis aan kwamen zagen ze een keurig net rijtjeshuis die van de buitenkant goed onderhouden was, maar waar de voortuin vol lag met oude bierkratten en fietsen. Vast een huurhuis dacht Armstrong en belde aan. Er kwam een vrouw aan de deur die op zo'n vrouw leek, die dacht dat ze weer 16 was en er mee weg kon komen door te strakke en vooral te korte kleren te dragen.

'Ja?' ze klonk alsof ze net wakker was en nu al een pakje sigaretten had opgerookt.

'Mevrouw de Koning?' vroeg Veldman.

'Ach, al heel lang niet meer hoor schat maar vroeger, ja.' Klonk het weer.

'Wij zijn van de recherche, mogen we even binnenkomen? Het gaat om uw zoon Mike,' zei ze, terwijl ze haar politiepenning liet zien. De vrouw liep weg zonder de deur dicht te doen. Vast een teken dat ze binnen mochten komen. Ze kwamen in een kamer waar de muren lang, lang geleden wit waren, maar nu bruingeel. Zelfs de bank waar de vrouw op ging zitten toen ze binnen kwamen, was bruin verkleurd. De vrouw wees ze een stoel en stak een sigaret aan. Nog met haar longen vol met rook vroeg ze:

'Wat heeft die boef nou weer gedaan?'

Even keken Armstrong en Veldman elkaar aan. Toen knikte hij naar haar. Het teken dat zij dit keer aan de beurt was.

'Is uw man niet thuis?'

'Die lul is al jaren niet meer thuis geweest.'

'Het spijt me om dit te zeggen mevrouw de Koning, maar uw zoon is gisteren omgekomen door een misdrijf.' De ogen van de vrouw schoten open en toen direct weer in de normale stand. Ze nam nog een trek van haar peuk en stond op. Ze liep naar de open keuken en pakte een halve liter Kanon bier.

'Jullie nog iets?'

'Nee dank u, maar we zouden wel wat vragen willen stellen.' De vrouw ging zitten en maakte het blik open.

'Had uw zoon een relatie?' Toen begon de vrouw te huilen. Ze zagen alle twee dat de vrouw als een lawine instortte. Ze hadden ook niks anders verwacht. Ook al was de reactie elke keer anders, kwam het altijd weer neer op een lawine die naar beneden kwam. Soms met woede, soms eerst verdriet en dan woede, soms met ontkenning maar ze waren er altijd bij als de klap met de zweep kwam. Ze wisten dat ze er niks mee moesten doen, want wat zouden ze kunnen doen? Ze waren niet opgeleid om mensen te troosten. Ze konden ze toespreken om ze rustig te krijgen, maar meer ook niet. Dat nam niet weg dat juist deze belangrijke taak het aller moeilijkste was voor elke politieman of -vrouw.

'We willen heel graag de schoft pakken die uw zoon om het leven heeft gebracht, maar dan zouden we echt meer informatie nodig hebben. Had hij een vriendin, of vrouw? Kinderen? Werk? Hobby? Gekke gewoontes noem het maar op. We willen graag uw zoon beter leren kennen om zo dichterbij de moordenaar te kunnen komen,' vertelde Armstrong. Veldman kwam terug van het toilet met een rol wc-papier en gaf het de vrouw. Die scheurde er wat velletjes vanaf en depte haar ogen ermee.

'Ach mijn lieve Mike. Hij had het niet makkelijk als enig kind zie je. Hij werkte bij een visboer in Elburg en woont al jaren op zichzelf. Hij heeft helaas mijn genen gekregen,' zei ze en hield haar blik bier omhoog.

'En waar woonde hij precies? En had hij een vriendin of hobby's?' vroeg Armstrong.

'Wat ik zei, hij had maar één hobby en dat is drinken. Hij had wel een vriendin maar

dat was al even terug. Wij spraken elkaar niet zoveel meer. Ik kwam hem soms tegen in de winkel, maar verder spraken we elkaar niet echt. We hebben ieder ons eigen leven. Of hadden.' Toen ze dat zei barste ze weer in tranen uit.

'Hij woonde op wat ze "de vergeten camping" noemde hier op de velden.' En ze wees naar het zuiden, alsof je het daar zo kon zien liggen.

'Ik ben er nooit binnen geweest,' snikte ze.

'Oké, heeft u een naam van die vriendin?'

'Ik geloof dat ze Angela heet. Haar achternaam weet ik echt niet.'

'Weet u hoe ze er uit ziet?'

'Ho, nou ze lijken allemaal op elkaar. Blond, dikke tieten.'

Toen keek ze op alsof ze het kruit had uitgevonden: 'Ze had een tattoo van een tijger op haar hand. Is dat wat?'

Armstrong schreef het allemaal op en bedankte de vrouw. Hij vertelde haar dat als haar nog wat te binnen schoot ze altijd kon bellen en gaf haar zijn kaartje. Ze wensten haar nog sterkte en liepen naar de auto.

'Sinds wanneer heb jij een kaartje?' vroeg Veldman.

'Ho, ik zag een stapeltje liggen vanmorgen op het bureau van de Bruin' lachte hij

'Je bent niet goed jij,' zei ze glimlachend en schudde met haar hoofd.

Armstrong pakte zijn mobiel en belde Wiki.

'Hoi lieverd,' klonk het.

'Ja hoi, kan jij op een of andere sociaal mediakanaal van Mike de Koning ene Angela vinden, die blond is, dikke tieten heeft en een tattoo van een tijger op haar hand?'

'Uhm, ja dat zou ik kunnen doen.'

'Oké top graag...'

'Heb haar gevonden hoor,' onderbrak ze hem. Dat was verdomde snel dacht hij en zei

'Ho top vertel.'

'Ja ik zoek even waar ze woont. Deze Angela Visser.' Armstrong had ondertussen zijn kladblokje erbij gepakt en er Angela Visser in geschreven.

'Ik heb het gevonden hoor en ik heb het naar je verzonden.'

'Super, topper!'

'Ho wacht, wat zegt u? Nu?' hoorde hij aan de andere kant van de lijn. 'De Bruin zegt dat jullie nu naar het bureau moeten komen.'

'Nu? We zijn zo lekker bezig.'

'Ja nu!' hoorde hij de Bruin aan de andere kant schreeuwen.